

Metka Wakounig --- Govorim, kakor mi je šnobl zrastel

Življenje otroka v dvojezičnem okolju je kar živahno: odraščáš, starši se trudijo, da te naučijo lepe slovenščine, dobrega načina izražanja in zavednega odnosa do tega jezika. Popolnoma jasno ti je, s kom se pogovarjaš v slovenščini, s kom v nemščini, ne mešáš jezikov, sploh ne razmišljáš o tem – dogaja se avtomatično. Kar naenkrat pa je vsega tega konec.

Mama ti da denar, da si kupiš nove čevlje, odgovoriš »donkdašen«, sošolec te v odmoru vpraša, ob du die domača gmoht host, prijateljica pa ti tarna, da je to ena frehajt, da je starši za vikend ne pustijo na koncert. Razlog za to je po- polnoma jasen, si pač socializiran v dveh jezikih, in predvsem kot mladoleten človek si comšuaštraš lasten sleng. In nato pride do pogovorov, kot je na primer tale:

Sestra: Daj sem ta tajl.

Brat: Fiks ne.

Sestra: Ma, ti si tk oam, daj sem.

Brat: To je moje in je tebi lahko wuršt.

Sestra: Nehaj cipfat, jaz hočem samo enkrat pogledat.

Brat: Bledsin, ti hočeš to imet.

Sestra: Olta, eht he.

Oče stoji poleg in je čisto šokiran. Kaj se je zgodilo, kako to, da njegovi otroci, ki jih je dolga leta opozarjal na izumiranje slovenščine v naših krajih, ne da bi trenili z očesom kolaborirajo z nasprotno jezikovno stranjo?! Pomiriš ga: »Ata, glej, to je pač tako. Ko si bil ti mlad, je bilo siha enako. Ne se aufregat. To ja ne pomeni, da smo irgendeni nacionalisti.« Ata sicer ni videti prav srečen, ni pa več blizu nezavesti, pa krvni pritisk se je tudi malo znižal. Ko ga nekaj tednov navrh za šme kličeš samo še fater namesto ata, se hitro navadi in celo reagira. So kons gen.

V šoli je vsa zadeva že malo drugačna. Profesorju ne moreš odgovoriti, da naj ne štresa, samo ker pač med poukom slovenščine sošolki raje rečeš »He, dej mi an štift« kot pa »Bi mi mogoče posodila nalivno pero?« Torej se comrajsaš, obljubiš, da ne boš več govorila tega čudnega hibrida, umolkneš in v zvezek kric- laš »Meni je fad, meni je fad, meni je fad.« Ko je to končno mimo in si preživela dolgočasno uro, greš dol v kantino in si kupiš leberkeszemlo z zenfom (čeprav na preiscetlnu piše žemlja z mesnim sirom, kar zveni totalno folš) in čisto

vseeno ti je, ali je prefetasta ali ne, glavno da dobiš nekaj v želodec, saj te je učenje sklanjatev precej izčrpalo. Mimogrede zagledaš tistega tipa iz višjega razreda in prešine te misel, da ni samo feš, temveč celo ekstrem šoaf. Fole hitn.

Spet doma se veseliš, da je končno vikend. Mama bi rada vedela, če imaš kake načrte, in poveš, da boš šla furt, v mestu je namreč en festl in vsi gredo tja, ne, brez skrbi, ne boš se onzaufala, ker ja sploh ne piješ pira, šnopsa pa še manj. Ne, nisi bila fole fet prejšnji vikend, kolikokrat pa naj to še ponoviš, preden ti bo kdo verjel. Vsi so tako mistruiš, malo zaupanja bi jim dobro delo. Ongecipft zdivjaš iz sobe in zaloputneš dure za sabo. Uro kasneje ti mama dovoli, da greš ven, ampak samo, če ne prideš domov prepozno. Zamomljaš »OK, past«, greš pod tuš in nato zapustiš hišo. V mestu srečaš prijatelje in kolege, se z njimi meniš, smejiš, skratka: imaš fole gaudo. Kot si doma obljubila, ne piješ ne piva ne žganja, ampak špricer ali dva. Ali pa tri. O špricerjih ni bilo govora, tako da si ausm šnajder. Misliš, da je noč neskončna, a počasi se le dani, torej se napotiš domov, saj nočeš, da bi starši opazili, kako pozno si prišla domov. Uležeš se v posteljo, povšter je frišno prevlečen, zaviješ se v deko in eno rundo penaš. Vse do naslednjega tedna, kjer se ta špas začne od začetka.